

Справа № 991/5298/25

Провадження № 2-а/991/8/25

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД
РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

10 червня 2025 року

м. Київ

Вищий антикорупційний суд колегією суддів у складі:

головуючого судді Олійник О.В.,

суддів Мовчан Н.В., Сікори К.О.,

з участю:

секретаря судового засідання Ярошенко Т.М.,

представників позивача Сербін І.І., Кржевіна В.М.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі судових засідань адміністративну справу за позовом Міністерства юстиції України до ОСОБА_1 про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#),

ВСТАНОВИВ:

03.06.2025 Міністерство юстиції України (далі - Мін?юст) звернулось до Вищого антикорупційного суду із позовною заявою до ОСОБА_1 про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#) (далі - Закону).

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 03.06.2025, згідно з положеннями ч. 4 [ст. 283-1 КАС України](#), для розгляду позовної заяви визначено колегію суддів Вищого антикорупційного суду у складі: головуєчого судді Олійник О.В., суддів - Мовчан Н.В., Сікори К.О.

Суд ухвалою від 05.06.2025 прийняв позовну заяву до розгляду та відкрив провадження у справі (т. 1 арк. 111-112).

Зміст позовних вимог та їх обґрунтування

Мін?юст просить суд застосувати до ОСОБА_1 санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону](#), та стягнути в дохід держави належні йому активи, а саме:

1) 50 000 грн, які розміщені на спеціально визначеному депозитному рахунку № 37311028000227 Державної казначейської служби України у м. Києві (МФО: 820172);

2) 226 900 доларів США та 20 000 євро, які розміщені на спеціально визначеному депозитному рахунку № 043223130000025314000000095 «Кошти, вилучені уповноваженими органами» в АТ «УКРЕКСІМБАНК» (МФО: 322313).

В обґрунтування вимог позивач зазначив, що ОСОБА_1 є пропагандистом, журналістом та ведучим, який відомий поширенням проросійської пропаганди, сприянням окупації Криму та підтримкою збройної агресії російської федерації проти України.

Вищий антикорупційний суд рішенням від 24.02.2025 у справі № 991/702/25, у зв'язку із встановленням підстави, визначеної пп. "в" п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, застосував до ОСОБА_1 санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону. Так, суд встановив, що відповідач як до 24.05.2022, так і після цієї дати суттєво інформаційно сприяв вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України), шляхом організації та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

1) виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності;

2) глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;

3) підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі

яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом» чи іншими людиноненависницькими ідеологіями.

Вказане рішення набрало законної сили 05.03.2025, а тому позивач із посиланням на ч. 4 [ст. 78 КАС України](#) зазначає, що обставини існування підстав для застосування до відповідача санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону](#), не потребують повторного дослідження та оцінки.

Після набрання означеним рішенням суду законної сили позивачу стало відомо, що в межах кримінального провадження слідчий суддя Херсонського міського суду Херсонської області ухвалою від 02.07.2018 у справі № 766/22242/17 наклав арешт на майно, яке належить відповідачу, а саме на 50 000 грн, 226 920 доларів США та 20 000 євро. Наразі ці кошти зберігаються на відповідних банківських рахунках у Державній казначейській службі України у м. Києві, АТ «УКРЕКСІМБАНК» та не стягнуті в дохід держави рішенням Вищого антикорупційного суду від 24.02.2025 у справі № 991/702/25.

Посилаючись на (1) продовження строку дії правового режиму воєнного стану на території України; (2) застосування до ОСОБА_1 санкції у виді блокування активів на підставі рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі - РНБО) від 15.01.2023 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», яке введене в дію [Указом Президента України від 15.01.2023 № 23/2023](#); (3) наявність підстави, визначеної пп. в п. 2 ч. 1 [ст. 5-1 Закону](#), для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону; (4) співмірність застосування такої санкції до відповідача зі шкодою, завданою його діями інтересам суспільства, - позивач вважає, що існують законодавчо визначені підстави для застосування до ОСОБА_1 санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону](#), та стягнення в дохід держави зазначених вище коштів, які йому належать.

Позиції учасників справи

У судовому засіданні представники позивача Сербіна І.І., Кржевін В.М. підтримали заявлені вимоги, просили суд застосувати до відповідача санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону](#), та стягнути в дохід держави активи останнього.

Відповідач ОСОБА_1 у судові засідання не з'явився, причини неявки суду не повідомив, відзив на позовну заяву не подав.

Водночас суд вжив всіх можливих заходів та належним чином повідомив відповідача про дату, час та місце розгляду справи у спосіб, передбачений [ст. 268 КАС України](#), а саме шляхом:

- опублікування 06.06.2025 на вебсторінці Вищого антикорупційного суду вебпорталу судової влади України ухвали про відкриття провадження у справі від 05.06.2025

(https://court.gov.ua/storage/portal/hcac/administrative/rulings/991_5298_25_05.06.2025.pdf). В ухвалі суд зокрема роз'яснив наслідки неприбуття учасників справи та їх представників в судове засідання, право відповідача подати відзив на позовну заяву та повідомив про можливість одержання інформації по справі на офіційному вебпорталі судової влади України (т. 1 арк. 119);

- опублікування на вебсторінці Вищого антикорупційного суду вебпорталу судової влади України повістки про виклик ОСОБА_1 у судове засідання, призначене на 10 год 30 хв 10.06.2025 у цій справі (https://ІНФОРМАЦІЯ_3) (т. 1 арк. 117);

- надсилання копії ухвали про відкриття провадження у справі та повістки про виклик ОСОБА_1 у судове засідання, призначене на 10 год 30 хв 10.06.2025 у цій справі, на останню відому зареєстровану адресу місця проживання відповідача в Україні (т. 1 арк. 115, 120).

Суд бере до уваги, що ОСОБА_1 із 2019 року перебуває на території росії, проте відомості про адресу його проживання закордоном відсутні. До того ж, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України та окупації її території, АТ «Укрпошта» із 24.02.2022 припинило обмін поштовими відправленнями до/з росії. Сукупність таких обставин унеможливила надсилання як позивачем копії позовної заяви із доданими до неї документами, так і судом копії ухвали про відкриття провадження та судової повістки на адресу відповідача в росії (т. 1 арк. 89-90, 102-104).

У зв'язку з наведеним, зважаючи на положення [ст. 268 КАС України](#), ОСОБА_1 є належним чином повідомленим про дату, час та місце розгляду справи.

Положення абз. 2 ч. 5 [ст. 283-1 КАС України](#) визначають, що неприбуття в судове засідання учасника справи та його представника, належним чином повідомленого про дату, час та місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи в суді першої інстанції та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні. Відповідно до ч. 6 ст. [162](#), ч. 2 ст. [175 КАС України](#), у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин суд має право вирішити спір за наявними матеріалами справи.

Керуючись наведеними правовими нормами, суд дійшов висновку про розгляд справи за відсутності відповідача та вирішення спору за наявними матеріалами справи.

Оцінка та мотиви суду

Відповідно до ст. [1, 3 Закону](#), з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави можуть застосовуватися спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (далі - санкції). Санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність, а санкції у виді позбавлення державних нагород - проти будь-яких нагороджених осіб, зазначених у ч. 4 ст. 3 цього Закону. Підставами для застосування санкцій є зокрема дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб'єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод.

[Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022 № 2257-IX](#) (далі - Закон № 2257-IX), який набрав чинності 24.05.2022, внесено зміни до [Закону](#), додано п. 1-1 ч. 1 ст. 4, яким передбачено новий вид санкції - стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Така санкція має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні [Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської](#)

[Федерації та її резидентів](#)». Ця санкція може бути застосована в період дії правового режиму воєнного стану чи після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану) та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим [Законом](#), вже накладено санкцію у виді блокування активів (ч. 1 ст. 5-1 Закону).

За наявності підстав та умов, зазначених у ч. 1 цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду з позовною заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 цього Закону](#), у порядку, визначеному [Кодексом адміністративного судочинства України](#) (ч. 2 ст. 5-1 Закону).

Перелік підстав застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 цього Закону](#), наведений у п. 1, 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону. Водночас конструкція цієї норми (використання словосполучень «зокрема, але не виключно, шляхом», «зокрема, шляхом») вказує на те, що перелік дій, які можуть бути розцінені як завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України чи суттєве сприяння у їх вчиненні, не є вичерпним.

Положеннями ч. 3 ст. 6 [Закону](#) унормовано, що застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 [Закону](#), є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених ч. 1 [ст. 1 цього Закону](#), в умовах правового режиму воєнного стану. Ця санкція може бути застосована лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями РНБО, прийнятими після набрання чинності [Законом № 2257-IX](#).

Враховуючи наведені норми, під час розгляду цієї справи суд має встановити чи:

- ОСОБА_1 є суб'єктом, до якого може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону;
- позивач звернувся до суду з позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану;
- на ОСОБА_1 накладено санкцію у виді блокування активів за рішенням РНБО, прийнятим після набрання чинності [Законом № 2257-IX](#);
- наявна підстава, визначена п. 1 та/або п. 2 ч. 1 [ст. 5-1 Закону](#), для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону;

- належать відповідачу активи, які позивач просить суд стягнути в дохід держави, або щодо таких активів ОСОБА_1 може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;
- буде пропорційним втручання у право власності відповідача у випадку стягнення активів.

Щодо віднесення ОСОБА_1 до суб'єктів, щодо яких може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону

ОСОБА_1 є громадянином України, а також громадянином російської федерації, який із 2019 року не проживає в Україні. За таких обставин згідно усталеної практики Верховного Суду (постанова Великої Палати Верховного Суду від 06.07.2023 у справі № 9901/376/21) відповідач є фізичною особою-нерезидентом.

Водночас, з огляду на положення ч. 2 [ст. 1 Закону](#), санкції можуть застосовуватись до громадян України лише в разі здійснення ними терористичної діяльності.

Рішенням Вищого антикорупційного суду від 24.02.2025 у справі № 991/702/25 встановлено, що відповідач у тому числі здійснював терористичну діяльність, а саме займався пропагандою російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії російської федерації як держави-терориста проти України.

Зважаючи на викладене, відповідач є суб'єктом, до якого може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Щодо звернення позивача до суду із позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану

[Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022](#), затвердженим [Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX](#), у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, у державі введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб (т. 1 арк. 19-21).

Згідно з п. 3 цього [Указу](#) у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені ст. [30-34](#), [38](#), [39](#), [41-44](#), [53 Конституції України](#), а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені ч. 1 [ст. 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану»](#).

Строк дії воєнного стану неодноразово продовжувався, останній раз [Указом Президента України від 15.04.2025 № 235/2025](#), затвердженим [Законом України від 16.04.2025 № 4356-IX](#), із 05 год 30 хв 09.05.2025 строком на 90 діб (т. 1 арк. 22-23).

Отже, позивач подав позовну заяву до суду в період дії правового режиму воєнного стану.

Щодо накладення на ОСОБА_1 санкції у виді блокування активів

Порядок застосування санкції у виді блокування активів щодо окремих осіб закріплений ч. 3 ст. 5 Закону.

Так, рішення про застосування санкції у виді блокування активів приймається РНБО та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов'язковим до виконання.

РНБО рішенням від 15.01.2023 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним у дію [Указом Президента України від 15.01.2023 № 23/2023](#), застосувала до ОСОБА_1 зокрема санкцію у виді блокування активів строком на 10 років, що підтверджується витягом із Державного реєстру санкцій (т. 1 арк. 24-26).

Відповідно санкція у виді блокування активів застосована до відповідача в установленому [законом](#) порядку та після набрання чинності [Законом № 2257-IX](#). Матеріали справи не містять відомостей щодо скасування такої санкції.

Щодо збройної агресії російської федерації проти України

Всупереч фундаментальним принципам та нормам міжнародного права, закріпленим зокрема у Статуті Організації Об'єднаних Націй, Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав, резолюціях Генеральної Асамблеї ООН від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), Меморандумі про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Договорі про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та РФ, Договорі про українсько-російський державний кордон, російська федерація з 2014 року розпочала неспровоковану військову агресію проти України.

Спланована заздалегідь збройна агресія російської федерації проти України розпочалася 20.02.2014. Відбулося збройне захоплення і воєнна окупація невід'ємної частини України - Автономної Республіки Крим та міста Севастополя. Нелегітимно сформована в умовах російської воєнної окупації

виконавча влада Автономної Республіки Крим 16.03.2014 провела псевдореферендум про входження Автономної Республіки Крим та міста Севастополя до складу російської федерації, результати якого не були визнані жодною країною світу, крім росії. 18.03.2014 самозвані представники Автономної Республіки Крим та міста Севастополя підписали з президентом російської федерації «Договір про прийняття до російської федерації Республіки Крим і створення у складі російської федерації нових суб'єктів».

У квітні 2014 року контрольовані, керовані та фінансовані спецслужбами російської федерації озброєні бандитські формування проголосили створення «Донецької народної республіки» (07.04.2014) та «Луганської народної республіки» (27.04.2014).

Протягом травня 2014 року самозвані лідери «ДНР» та «ЛНР», серед яких було багато громадян російської федерації, у неконституційний спосіб провели фіктивні референдуми про відокремлення цих нелегітимних утворень від України. Під приводом і з метою їхньої підтримки на територію України були заслані розвідувально-диверсійні групи Головного розвідувального управління Генерального штабу збройних сил російської федерації, парамілітарні формування. За їхньої участі відбулося захоплення адміністративних будівель у багатьох населених пунктах Донецької та Луганської областей, здійснено збройні напади на частини українських Сухопутних військ та літаків Повітряних сил Збройних Сил України.

Досягнуті в подальшому за посередництва ОБСЄ, а також Німеччини і Франції Мінські домовленості та домовленості у «Нормандському форматі» з першого ж дня не виконувалися росією, яка замість їх імплементації намагалася замінити процес мирного врегулювання та зусилля, спрямовані на те, щоб покласти край війні, наданням «особливого статусу» створеним нею квазі-державним утворенням. Під виглядом виконання Мінського «комплексу заходів» російська сторона здійснювала перегрупування своїх збройних підрозділів, важких озброєнь, постійно тримала біля українсько-російського кордону численне угруповання своїх регулярних збройних сил.

21.02.2022 росія офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України терористичні утворення «Луганська народна республіка» та «Донецька народна республіка».

24.02.2022 президент російської федерації оголосив початок «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демілітаризації та денацифікації України». Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави, увійшовши з боку

російської федерації, Білорусі та тимчасово окупованого Кримського півострова.

З першого дня вторгнення російська федерація порушує правила ведення війни і норми міжнародного права та масово вчиняє воєнні злочини, вбиваючи цивільних, руйнуючи інфраструктуру та депортуючи населення. Також російська федерація веде активну інформаційну війну, застосовує пропаганду, здійснює торговельно-економічний тиск, енергетичну блокаду, терор і залякування громадян України, кібератаки, звинувачує іншу сторону у власних злочинах.

Факт триваючої збройної агресії щодо України з боку російської федерації визнається міжнародним співтовариством.

12.10.2022 Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії російської федерації проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до російської федерації негайно вивести всі військові сили з території України.

23.11.2022 Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896(RSP) «Про визнання російської федерації державою-спонсором тероризму». У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів. Резолюція також містить такі важливі положення, згідно з якими Європарламент вимагає від російської федерації виведення її збройних сил за межі міжнародно визнаних кордонів України та припинення всіх військових дій, зокрема нападів на житлові райони та цивільну інфраструктуру. Цілеспрямовані напади і звірства, здійснювані росією проти цивільного населення України, руйнування цивільної інфраструктури прирівнюються до актів терору проти українського населення і становлять воєнні злочини.

Щодо наявності підстав, визначених п. 1, 2 ч. 1 [ст. 5-1 Закону](#), для застосування санкцій, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону

У позовній заяві Мін'юст, із посиланням на ч. 4 [ст. 78 КАС України](#) та рішення Вищого антикорупційного суду від 24.02.2025 у справі № 991/702/25 (т. 1 арк. 33-63), зазначає про існування підстави, визначеної пп. в п. 2 ч. 1 [ст. 5-1 Закону](#), для застосування до ОСОБА_1 санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Частиною 4 [ст. 78 КАС України](#) унормовано, що обставини, встановлені рішенням суду у господарській, цивільній або адміністративній справі, що

набрало законної сили, не доказуються при розгляді іншої справи, у якій беруть участь ті самі особи або особа, стосовно якої встановлено ці обставини, якщо інше не встановлено законом.

Водночас згідно із ч. 7 [ст. 78 КАС України](#) правова оцінка, надана судом певному факту при розгляді іншої справи, не є обов'язковою для суду.

Відповідно до правового висновку, який міститься в постанові Верховного Суду від 06.09.2022 у справі № 640/10625/21, преюдиційність у процесуальному праві - це обов'язок суду, який розглядає справу, прийняти без перевірки та доказів факти, які раніше вже були встановлені судовим рішенням чи вироком суду, що набрали законної сили, у будь-якій іншій справі. Преюдиційність дозволяє уникнути ухвалення суперечливих судових фактів щодо одного й того ж питання та вирішувати справи з найменшими витратами часу та засобів.

Суть преюдиції полягає в неприпустимості повторного розгляду судом одного й того ж питання між тими ж сторонами (постанова Верховного Суду від 26.11.2019 у справі № 902/201/19, постанова Верховного Суду від 15.10.2019 у справі № 908/1090/18).

Преюдиційні обставини не потребують доказування, якщо одночасно виконуються такі умови: 1) обставина встановлена судовим рішенням, 2) судові рішення набрали законної сили, 3) у справі беруть участь ті самі особи, які брали участь у попередній справі (постанова Верховного Суду від 11.12.2019 у справі № 320/4938/17).

Суд встановив, що у січні 2025 року Мін'юст звернулось до Вищого антикорупційного суду із адміністративним позовом до ОСОБА_1, треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмету спору на стороні відповідача ТОВ «ІНТЕРСЕЛЕКТ», ТОВ «НОВОСТКОМ ЕКСПЕРТ», про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону. За результатами розгляду цієї позовної заяви суд ухвалив рішення від 24.02.2025 у справі № 991/702/25 про застосування до ОСОБА_1 такої санкції та стягнення в дохід держави активів, які йому належать. Вказане рішення набрало законної сили 05.03.2025.

З огляду на викладене суд визнає обставини, встановлені рішенням Вищого антикорупційного суду від 24.02.2025 у справі № 991/702/25, преюдиційними, оскільки 1) такі обставини встановлені судовим рішенням, яке 2) набрало законної сили та 3) у цій справі беруть участь ті самі особи - Мін'юст та ОСОБА_1, які брали участь у справі № 991/702/25.

Вищий антикорупційний суд у рішенні від 24.02.2025 у справі № 991/702/25 встановив, що ОСОБА_1 є пропагандистом, журналістом, ведучим, який

поширює проросійську пропаганду, підтримує збройну агресію російської федерації проти України та сприяв окупації Криму.

Так, у період з 2006 року до 2014 року відповідач працював журналістом програми «Вести» на російському каналі «россия-1». Водночас у 2014 році відповідач очолив представництво Міжнародного інформаційного агентства «росія сьогодні» в Україні (далі - МІА «росія сьогодні»).

Під керівництвом ОСОБА_1 МІА «росія сьогодні» розміщувало на Інтернет-ресурсі «РИА Новости Украина» статті антиукраїнського спрямування різних авторів, у тому числі безпосередньо ОСОБА_1, які містили заклики до зміни меж території та державного кордону України, порушення встановленого [Конституцією України](#) порядку, насильницьких зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, розпалення національної ворожнечі, а також легітимізували російську агресію проти України в Криму, Донецькій та Луганській областях.

У статтях зокрема надавалась позитивна оцінка досвіду «державотворення» ДНР, ЛНР та вкрай негативна оцінка новій українській владі, яку автори не визнавали законною, вважали антинародною, злочинною. Матеріали виправдовували та заохочували до сепаратистських дій, боротьби проти чинної української державної влади, у тому числі насильницьким шляхом. Частина таких статей була складовою пропаганди системи поглядів, яка послідовно, цілеспрямовано, аргументовано, без надання альтернативного бачення просувала, нав'язувала, прищеплювала читачам-українцям чотирьохвимірну ідею: 1) Україна є несамостійною, керованою ззовні державою, яка зазнає краху в політичній, соціально-економічній, оборонній сферах, із якого немає виходу; український народ історично нездатний самотійно перемогти у війні чи бойових діях, він безповоротно роз'єднаний як історично, так і культурно; українська влада - профашистська, брехлива, деструктивна, жорстока, байдужа до свого народу; Збройні Сили України та добровольці аморальні, воюють за гроші, війна на Донбасі незрозуміла для більшості українців; 2) з боку росії відсутня агресія проти України, російська федерація беззаперечно переможе у бойових діях чи у війні з Україною; 3) для США, західноєвропейського політикуму відносини з росією, її президентом важливіші, аніж Україна з її територіальними проблемами; 4) вибори, які відбулися в ДНР та ЛНР, легітимні, у результаті чого ці території і фактично, і юридично відокремилися від України та цей процес незворотний; у ДНР та ЛНР побудована чітка дієздатна власна структура органів державної влади, створюється власна банківська система, стабілізується цінова політика, успішно розвивається торгівля, навіть розпочато впровадження програми гуманітарної допомоги знедоленим мешканцям підконтрольних Україні територій Донбасу, тобто відбувається поступове налагодження самотійної державності

самопроголошених республік; ополченці захищаються, воюють за свою свободу та проти фашизму.

У 2014 році російська федерація нагородила ОСОБА_1 медаллю «За повернення Криму» та орденом «За заслуги перед вітчизною» за так зване «об'єктивне висвітлення подій в Криму».

У 2015 році відповідач отримав російське громадянство.

У 2018 році в межах кримінального провадження № 22019011000000002 від 02.01.2019 ОСОБА_1 повідомлено про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених зокрема ст. [109](#), [110](#), [111 КК України](#), та щодо нього обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Надалі відповідачу висунуто відповідне обвинувачення у вчиненні: 1) розповсюдження матеріалів із закликами до насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, вчинене повторно за попередньою змовою групою осіб; 2) розповсюдження матеріалів із закликами до вчинення умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого [Конституцією України](#), вчинене повторно та за попередньою змовою групою осіб, поєднане з розпалюванням національної ворожнечі; 3) державної зради, тобто діяння, умисно вчиненого громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній та інформаційній безпеці України, що виразилося в наданні іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України.

Проте у 2019 році в межах реалізації програми обміну полоненими «35 на 35» ОСОБА_1 передали росії, де він обійняв посаду виконавчого директора МІА «росія сьогодні» (до складу якого входить низка російських новинних ресурсів, у тому числі «РИА Новости», «SPUTNIK», «УКРАИНА.РУ»), став членом Ради при президентові російської федерації з розвитку громадянського суспільства та прав людини і продовжив поширювати російську антиукраїнську пропаганду.

У грудні 2022 року ОСОБА_1 дав інтерв'ю російському Інтернет-видавництву «УКРАИНА.РУ», у якому зокрема висвітлив свою законодавчу ініціативу, підтриману президентом російської федерації, щодо внесення змін до [кримінального кодексу](#) та впровадження покарання за так звану «русофобію». У цьому інтерв'ю відповідач заперечує факт існування незалежної від росії ідентичності України та українців, а також стверджує, що винними у військовому нападі росії на територію України є саме Україна та «Захід».

У березні 2023 року ОСОБА_1 виступив на засіданні Ради Безпеки ООН, де звинуватив владу України в нібито проведенні цілеспрямованої політики русофобії, утиску прав російськомовних громадян України та розпалюванні ненависті щодо всіх, хто прилічує себе до російської культурно-мовної спільноти.

Під час цього виступу відповідач заперечив відповідальність російської федерації за розпочате нею військове вторгнення, самотність України та порівняв розвиток україномовного середовища із нацизмом. ОСОБА_1 поширив російські пропагандистські наративи, відповідно до яких Збройні Сили України нібито розстрілюють російськомовних жителів сходу України та російських військовополонених.

У вересні 2024 року ОСОБА_1 поширив у власному Telegram-каналі публікацію із каналу « ІНФОРМАЦІЯ_1 » російського пропагандиста ОСОБА_2 , що присвячена російському святу дня танкіста та в якій міститься російська пропагандистська теза про те, що українці нібито неонацисти.

Зважаючи на встановлені рішенням Вищого антикорупційного суду від 24.02.2025 у справі № 991/702/25 преюдиційні обставини, суд дійшов висновку, що ОСОБА_1 як до 24.05.2022 (дата набрання чинності [Законом № 2257-IX](#)), так і після суттєво інформаційно сприяв вчиненню дій та ухваленню рішень, зазначених у **п. 1 ч. 1 ст. 5-1** Закону (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України), шляхом організації та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- 1) виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності;
- 2) глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;
- 3) підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самотність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом».

За таких обставин суд вважає, що існує законодавчо визначена підстава, передбачена **пп. в п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону**, для застосування до ОСОБА_1 санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Щодо належності ОСОБА_1 активів, які позивач просить суд стягнути в дохід держави

За змістом п. 1-1 ч. 1 ст. 4 **Закону** застосування до особи цієї санкції передбачає стягнення в дохід держави активів, які або належать такій особі, або щодо яких вона може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Закон не містить визначення поняття «активи» для цілей його застосування, проте таке поняття визначено низкою інших законодавчих актів.

Так, відповідно до п. 2 ч. 1 **ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення»** активами є кошти, у тому числі електронні гроші, інше майно, майнові та немайнові права.

Згідно зі **ст. 190 ЦК України** майном вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. Майнові права - це будь-які права, пов'язані з майном, відмінні від права власності, у тому числі права, які є складовою частиною права власності (права володіння, розпорядження, користування), а також інші специфічні права та право вимоги. Майнове право, яке можна визначити як «право очікування», є складовою частиною майна як об'єкта цивільних прав.

Поняття «майно» може означати «існуюче майно» або активи, включаючи права вимоги, стосовно яких заявник може стверджувати, що він має принаймні «законне сподівання» на отримання можливості ефективно здійснити майнове право (п. 32 рішення у справі «Стретч проти Сполученого Королівства» від 24.06.2003, заява № 44277/98).

Позовні вимоги Мін'юсту стосуються коштів, які розміщені на банківських рахунках, що в повній мірі охоплюється законодавчим визначенням активів.

Суд встановив, що СВ ГУ СБУ в АР Крим (з дислокацією в м. Херсон) здійснював досудове розслідування у кримінальному провадженні № 42017010000000073 за підозрою ОСОБА_1 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 **ст. 111 КК України**.

07.06.2018 слідчі провели обшук індивідуальних сейфів № 29-Р та № 137-Р у ПАТ «ВТБ БАНК», які орендував ОСОБА_1. Під час проведення цієї слідчої

(розшукової) дії правоохоронці виявили та вилучили зокрема кошти в сумі 226 900 доларів США, 20 000 євро та 50 000 грн.

Слідчий суддя Херсонського міського суду Херсонської області ухвалою від 02.07.2018 у справі № 766/22242/17 (провадження № 1-кс/766/8046/18) з метою забезпечення збереження речових доказів та конфіскації майна як виду покарання наклав арешт на означені кошти, які належать відповідачу (т. 1 арк. 73-75).

Згідно із наданою СУ ГУ СБУ в АР Крим (з дислокацією в м. Київ) інформацією матеріали досудового розслідування за підозрою ОСОБА_1 (у тому числі матеріали щодо арештованих коштів) виділені із кримінального провадження № 42017010000000073 в окреме провадження № 22019011000000002 від 02.01.2019 (дозвіл на розголошення відомостей досудового розслідування якого надано у встановленому [законом](#) порядку), яке наразі перебуває на розгляді в Подільському районному суді міста Києва. Разом з тим орган досудового розслідування повідомив, що арештовані на підставі ухвали слідчого судді від 02.07.2018 у справі № 766/22242/17 кошти зараховані на спеціально визначені депозитні рахунки, а саме: № 37311028000227 у Державній казначейській службі України у м. Києві (гривні) та № 043223130000025314000000095 в АТ «УКРЕКСІМБАНК» (долари США та євро) (т. 1 арк. 71-72, 79-80).

Отже, заявлені до стягнення активи, а саме 50 000 грн, 226 900 доларів США та 20 000 євро, належать ОСОБА_1 .

Щодо пропорційності втручання у право власності відповідача

Будь-яке примусове позбавлення власності є втручанням у мирне володіння майном. Згідно з положеннями ст. 1 Першого Протоколу до [Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#) (далі - Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених [законом](#) або загальними принципами міжнародного права. Також ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності ([стаття 41 Конституції України](#)). Право в цілому дозволяє таке втручання, проте це втручання повинно бути законним, обґрунтованим та пропорційним.

Будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися зокрема на умовах, передбачених законом. Обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (Beyeler проти Італії (Рішення Великої Палати від 05.01.2000, заява № 33202/96, параграф 107). При цьому має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається, - так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та

вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (рішення у справі *Edwards v. Malta* від 24.10.2006, заява № 17647/04, параграф 69).

Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних зобов'язань. У разі, якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів у дохід держави суд повинен враховувати співмірність її застосування зі шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача.

Відповідно до правової позиції, вкладеної в постанові Великої Палати Верховного Суду від 07.04.2020 у справі № 916/2791/13, втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із [законом](#) і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Оцінюючи пропорційність втручання у право на вільне володіння, суд, у першу чергу, враховує, що застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 [Закону](#) є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, передбачених ч. 1 [ст. 1 Закону](#), а саме: захист національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидія терористичної діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави, в умовах правового режиму воєнного стану.

Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідності у демократичному суспільстві», оскільки в їх запровадженні, з огляду на визнані факти військової агресії щодо України, існує нагальна потреба.

Таке втручання має легітимну мету зокрема: забезпечити контроль за активами особи, яка несе або може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету та територіальній цілісності; зупинити агресивні дії російської федерації; забезпечити здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

У цьому випадку суд враховує співмірність застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями ОСОБА_1 .

Ці дії перебувають у причинному зв'язку із порушенням фундаментальних прав та інтересів людини і суспільства в цілому та призвели до окупації частини території України, великої кількості загиблих як серед цивільного населення, так і серед військових, знищення цілих населених пунктів, житлових кварталів, об'єктів критичної інфраструктури, знищення історико-культурних пам'яток України, економічної нестабільності країни, зменшення рівня життя населення, погіршення економічної, інвестиційної та туристичної «привабливості» України, масового викрадення та вивезення дітей з тимчасово окупованих територій, геноциду українського народу, поставили під загрозу існування України як незалежної держави.

ОСОБА_1 відіграє значну роль в інформаційній війні росії проти України, яка включає в себе зокрема маніпулювання суспільною думкою, поширення дезінформації, а також інші способи впливу на поведінку та переконання людей, з метою досягнення певних політичних, економічних та військових переваг.

Суд враховує інформацію, яка опублікована Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України. Суд визнає ці відомості загальновідомими, широко освітленими у медіа, тому вони не потребують доказування в силу ч. 3 [ст. 78 КАС України](#).

Так, станом на березень 2025 року зафіксовано 12 910 випадків загибелі та 30 700 поранень цивільних осіб, серед них 682 випадки загибелі дітей та 1 950 випадків їх поранення.

Більшість зафіксованих втрат серед цивільних осіб було спричинено застосуванням вибухової зброї з великою зоною ураження. Зруйновано 91 медичний заклад та 352 заклади освіти, разом з тим пошкоджено 754 медичні заклади та 1 414 закладів освіти.

Управління вважає, що реальна кількість втрат серед цивільних осіб значно вища, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження.

Вказане зумовлює відповідне реагування з боку держави шляхом використання правового механізму у виді стягнення в дохід держави активів відповідача, які знаходяться на території України.

За встановлених обставин суд дійшов висновку про дотримання справедливого балансу між інтересами суспільства у припиненні агресії та втручанням у право власності відповідача, а також про пропорційність таких обмежувальних

заходів, як стягнення активів, що належать відповідачу, оскільки позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу, з метою запобігання вчиненню порушень інтересів, безпеки, суверенітету та територіальної цілісності України, відновлення порушених прав та свобод громадян України, суспільства та держави.

Висновок суду

Згідно з ч. 7 [ст. 283-1 КАС України](#) за результатами розгляду позовної заяви Вищий антикорупційний суд ухвалює одне з таких рішень: 1) про задоволення позовних вимог повністю або частково та застосування до фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону; 2) про відмову в задоволенні позову.

Суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони (ч. 6 [ст. 283-1 КАС України](#)).

Відповідно до правової позиції Верховного Суду, яка міститься в постанові від 29.08.2018 у справі № 910/23428/17 при оцінці достатності доказів діють спеціальні правила - стандарти доказування, якими має керуватися суд при вирішенні справи. Стандарти доказування є важливим елементом змагальності процесу. Якщо сторона не подала достатньо доказів для підтвердження певної обставини, то суд робить висновок про її недоведеність.

Під час судового розгляду суд на підставі доказів, наданих позивачем, дійшов висновку про наявність підстави, передбаченої пп. в п. 2 ч. 1 [ст. 5-1 Закону](#), для застосування до ОСОБА_1 санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 [Закону](#), та про обґрунтованість позовних вимог Мін'юста.

Щодо розподілу судових витрат

Суд не вбачає підстав для розподілу судових витрат, враховуючи що Мін'юст на підставі п. 25 ч. 1 [ст. 5 Закону України «Про судовий збір»](#) звільнений від сплати судового збору у справах про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 [Закону](#) та не надав суду доказів понесення ним судових витрат.

Щодо звернення судового рішення до виконання

При ухваленні рішення суд серед іншого вирішує чи є підстави допустити негайне виконання такого рішення (п. 6 ч. 1 [ст. 244 КАС України](#)).

З огляду на те, що рішення у справі про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 [Закону](#), не належить до судових рішень, які виконуються негайно (перелік яких міститься у [ст. 371 КАС України](#)), тому відсутні підстави для допущення негайного виконання рішення в цій справі.

У разі необхідності спосіб, строки і порядок виконання можуть бути визначені у самому судовому рішенні. Судове рішення, яке набрало законної сили, є підставою для його виконання (ч. 1, 2 [ст. 372 КАС України](#)).

Частиною 3 [ст. 5-1 Закону](#) визначено, що судове рішення про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 [Закону](#), у день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату РНБО, Кабінету Міністрів України.

Беручи до уваги вказані вище норми, суд вважає, що рішення про застосування санкції звертається Вищим антикорупційним судом до виконання в день набрання ним законної сили шляхом направлення до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату РНБО, Кабінету Міністрів України.

Щодо заходів забезпечення позову

У цій справі суд не вживав заходів забезпечення позову, тому відсутні підстави для вирішення питання про їх скасування в порядку п. 7 ч. 1 [ст. 244 КАС України](#).

Керуючись ст. [242-246](#), [255](#), [268-272](#), [283-1 КАС України](#), суд

УХВАЛИВ:

Позовну заяву Міністерства юстиції України задовольнити.

Застосувати до ОСОБА_1 санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#).

Стягнути в дохід держави активи, які належать ОСОБА_1 , а саме:

- 1) 50 000 грн, які розміщені на спеціально визначеному депозитному рахунку № 37311028000227 Державної казначейської служби України у м. Києві (МФО: 820172);
- 2) 226 900 доларів США та 20 000 євро, які розміщені на спеціально визначеному депозитному рахунку № 043223130000025314000000095 «Кошти, вилучені уповноваженими органами» в АТ «УКРЕКСІМБАНК» (МФО: 322313).

Опублікувати текст рішення на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду відповідно до положень ч. 7 [ст. 283-1 КАС України](#).

Судове рішення в день набрання ним законної сили надіслати до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду може бути подана учасником справи та/або його представником до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення.

Якщо в судовому засіданні було проголошено скорочене (вступну та резолютивну частини) рішення суду, зазначений строк обчислюється з дня складення повного рішення суду та його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Учасники справи, які не були присутні при проголошенні рішення суду, а також особа, яка не брала участі справі, якщо суд вирішив питання про її права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити рішення суду протягом п'яти днів з дня його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Відомості про сторін:

Позивач: Міністерство юстиції України, місцезнаходження: вул. Архітектора Городецького, буд. 13, м. Київ, 01001, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00015622.

Відповідач: ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , РНОКПП НОМЕР_1 ,
зареєстроване місце проживання: АДРЕСА_1 .

Повне судове рішення складено 16.06.2025.

Головуючий суддя

О.В. Олійник

Судді

Н.В. Мовчан

К.О. Сікора

Покликання на рішення суду в Єдиному державному реєстрі судових рішень:
<https://reyestr.court.gov.ua/review/128129221>